

Ezután a miniszterelnök még hosszasan beszélgetett az újságírókkal.

A kancellár ebédje

Brüning birodalmi kancellár este fél 9 órakor gróf Bethlen István tiszteletére ebédet adott. Az ünnepi lakoma alatt, amely az 1878. évi kongresszusi teremben folyt le, *Brüning* birodalmi kancellár beszédet mondott:

— Öszinte kívánságunk — mondotta többek között a kancellár —, hogy a közös politikai és kulturális eszményeken felépült viszonyunknak

a gazdasági és az árucseré terén is egyre erősebb kihatást teremtsünk.

A kölcsönös jóakarattal biztós tudatában reméljük tehát, hogy országaink gazdasági szerkezetének különbözősége ellenére meg lehet találni a jogos érdekek kiegyenlítését. Póharamat a kormányzó ur őfömlétségére, valamint excellenciád egészségére és a magyar nemzet boldog jövőjére írom. Gróf *Bethlen* István miniszterelnök a következőkben válaszolt:

— A magyar nép azon a nézetben van, hogy a németek és magyarok által követett nemzeti célok az európai kontinens tartós megbékélését szolgálják. Minden magyar legőszintébb kívánata kíséri a német népet az ujjaépítés sulyos és tövises útjain. Egész Magyarország meg van győződve arról, hogy a birodalomnak a közeli jövőben sikerülni fog elfoglalni az őt megillető helyet a nap alatt.

Az automatatelefon premierje

Szombaton este 9 órakor kapcsolták be az automataközpontot

(A Délmagyarország munkatársától) Szombat estétől kezdve a budapestin kívül még egy automata telefonközpontja van az országnak: a szegedi. Pontosán kilencórán munkát kezdte meg a manuális központ átkapcsolását.

Szombaton este 8 órakor történt meg az automata üzembehelyezése nagyszámu szakember jelenlétében. Előzőleg az új interurbán központot adták át a forgalomnak. A posta ezalkalommal gavallérnak mutatkozott. Az új interurbán tiz kisasszonyának dolgozóasztala mellett virágcsokok ékeskedtek egy-egy doboz bonbonnal. Az új központ a legmodernebb berendezésű és igen nagy előnye, hogy gyorsabban lehet megkapni a vidéki számot.

Háromnegyed 8 felé még élénk volt a manuális központ, a telefonokisasszonyok az utolsó kézikapcsolásokat végezték. Nem sokkal 8 előtt jelentkezett dr. Beretzk Péter orvos és kért egy

számot. A kisasszony bekapcsolta, dr. Beretzk Péter volt az utolsó, aki manuális kapcsolással beszélt Szegeden.

A régi központ helyiségéből azután mindenki feltódult a harmadik emeleti automataközpontba. Amíg hozzákezdtek az átkapcsoláshoz, a vendégek körülnézték a ragyogóan tiszta géplabirintusban. A berendezések közül legnagyobb sikere a számológép volt. Mérnökök magyarázták buzgón a működését.

Hibátlan. Nem tévedhet...

Kiss igazgató vette elő az óráját:

— Még három perc — mondotta —, azután meghalt a manuális központ Szegeden.

— Még egy perc — mondta be Czappán mérnök. Azután pontosan nyolc órakor Kiss igazgató parancsára műszaki emberek siettek fel a poltur s létrákon.

Az igazgató magyarázta az átkapcsolást.

— Most megszakítjuk a manuális központ felé az összeköttetést egyik oldalon, míg a másik oldalon kihuzgálják a biztosítókat.

Az apró biztosítódugaszokat pillanatok alatt el-távolították — és már csak tárcsázva lehetett beszélni a szegedi telefonokon.

A központban, ahol ezután csak a gépek halk zöreje fog hallatszani, lázas premierhangulat uralkodott.

Félkilencig tartott az átkapcsolás. Ezalatt igen sok hívás történt. Az előfizetők siettek automatán üdvözölni az ismerősöket — 12 fillérért.

Sziller

Irta: Móra Ferenc.

Jó öreg Andrásunk, a kulturpalota ruhatárosi rangban működő sarzsija a mult héten vagy három este is azzal köszöntött, ahogy az ásató tarisznyával bevonszolódtam:

— A Szömrédi márn mögött kereste az igazgató urat.

— Hálaistennek, hogy nem talált, — mondtam megelégedetten. Mert mostanában megint nagyon rám kaptak a költők, körtöltésen tulról és innenről. Nem arról van szó, hogy én nem szeretném a költőket, hiszen utóvégre ők is Isten teremtséi, tudom magamról. De hát mikor minden napra három esik rám belőlük, az mégis sok egy kicsit még olyan edzett embernek is, mint én vagyok. Különösen, aki személyesen esik rám azzal a szerény kéréssel, hogy csak öt percet szenteljek neki, legalább akkora öt percet, míg ő felolvashatja mind az öt felvonását a darabjának és eszmét cserélhet velem arról, hogy a hős önnön kardjába döljön-e, vagy holdrakétával lövesse ki magát a világűrbe.

Ne vegye ezt a pár sort személyes sértésnek senki, távol van most éntőlem minden ironia. Hiszen nem egészen felejtettem még el a magam nagyhaju korát, amikor nekem is jól esett volna, ha valami emberséges ember, aki már járatosabb az Olimpuson, karon kap és azt mondja, »no, megállj, őcskös, majd én megmutatom, hol lakik a halhatatlanság. S ha én ráérvőbb ember volnék, vállalnám is ezt a szerepet szívesen, de hát mit csináljunk neki, ha olyan rövid az élet és olyan kurta a nap, hogy még az éjszakával toldva-foldva se lehet olyan hosszúra nyújtani, hogy a muszájál többre is futná belőle?

Szóval gyanuba vettem a Szömrédi-t, hogy kurta sorokat ír hosszú papírra és nem fájdult meg a szívem, hogy nem találkozhattam vele. Öreg András pedig nem az az ember, hogy többet is mondana, mint amit kérdeznek tőle, ennélfogva abbahagyta a témát és szótlánul ragadta meg a vakarókest. Ez muzeumi leltári tárgy és mostanában arra szolgál, hogy a muzeumigazgató megszabadítsa a sártól, mely térdig rá van keményedve és hol a Fehértórtól, hol Deszkről kíséri haza. (Ezen a héten például deszki földet hordtam haza a csülkejemen Szeged város birtokállományának gyarapítására. Nem sok, nem sok, de hát annyival szolgálja a városát mindenki, amennyi tőle telik. Sok kicsi is sokra megy annyi esztendő alatt. Remélem, ezt is javamra írják majd a nyugdíjazásnál.)

Vasárnap azonban, ami hónapok óta az egyetlen városi napom, megint azt mondja Andrásunk: — A Szömrédi mégis csak szeretne igazgató urral beszélni a tetemök dolgában.

Erre persze mégis csak meg kellett kérdezniem, hogy kicsoda, micsoda az az állhatatos Szömrédi? Kiderült aztán, hogy az egy derék kubikos ember, Szemerédi Imre. Kint dolgozik a Szilléren, hordja a földet a Somogyi-telepen készülő körúthoz, és azt akarja bejelenteni, hogy a Szilléren csontvázak kukucskálnak ki a földből.

Ez pedig nagy hír volt. Ötven esztendővel ezelőtt arról a tájról került ki az ugynevezett szilléri rézkincs. Persze csak olyan rézből való kincs. Kalapács, véső, meg egy rézgöröngy, má is láthatók a muzeumunkban. Világhíre volt ennek, amikor találták, mert a tudósok ebből jöttek rá, hogy rézkorszak is volt a világon. A kőkorszak, meg a bronzkorszak között körülbelül négyezeröttszáz évvel ezelőtt, olyan korszak, amikor rézbaltával vágták

Szemüvegek

legmegbízhatóbbak

Sandberg Henriknél.

A halálra ítélt szegedi korcsolyapálya

(A Délmagyarország munkatársától.) A Szegedi Korcsolyázók Egyesülete dr. Gád Endre ny. kultúr tanácsnok vezetésével szombaton küldöttségileg kereste fel a Szegeden időző Klebelsberg Kunó kultuszminisztert, hogy feltárja azt a lehetetlen helyzetet, amelybe a korcsolyázó sport került Szegeden.

A Szukoványi-téren folyó építkezések következtében a Korcsolyázók Egyesület rövidesen hajléktalanná válik, meg kell szüntetnie régi jégpályáját, le kell bontatnia pavilonját és így Szeged elveszti egyetlen korcsolyapályáját. Pedig Szegeden a helyzet már megért a a műjégpálya megépítésére. Egyelőre elegendő lenne 1000-1200 négyzetméter nagyságú műjégpályára, amelynek megépítése, a hozzávetőleges számítások szerint háromszáz ezer pengőbe kerülne. A Korcsolyázók Egyesület számítása szerint az a beruházásokra szükséges összeg tíz év alatt visszatérülne.

Az egyesület arra kérte a kultuszminisztert, hogy a műjégpálya létesítéséhez szükséges összeget akár államsegély, akár kedvezményes összeg formájában bocsássák a város rendelkezésére. A legalkalmasabb hely lenne a célra a Rákóczi-tér és ha nem ide építik majd fel a vásár csarnokot, hanem a Mars-térre, akkor ennek a megoldásnak akadályra nem is lenne.

A kultuszminiszter megígérte az egyesület vezetőségének, hogy foglalkozni fog a szegedi műjégpálya problémájával.

Órák, ékszerek 6 havi részletre

Alpakka evőszerek 12 „
Tóth órásnál, Kölcsey ucca 7. Nagy javítóműhely! Tört arany, ezüst, régi pénz beváltás. A. B. C. beszerzés.

Arcképes legolcsóbban készíti
Simonl fényképész, Korzó Mozival szemben, Jerney-házban.

Szak- és sárcipő javítás

saját műhelyünkben felelőség mellett.
LINOLEUMIPAR, Kárász ucca 6.

az emberek a fát, meg egymás fejét.

Csak az volt a baj, hogy mire a rézkincs a muzeumba került, senki se tudta megmutatni a helyet, ahol találták. A nemtörődömség, meg a tudatlanság ötven évvel ezelőtt is — majd akkora volt, mint most. Nem mondom, hogy mindenütt, de legalább erre mifelénk. Szegény Rómer Flóris főtitkzelendő ur, az első s mindmáig a legnagyobb érdemű magyar archaeológus már akkor is minduntalan törődte a kezét az *Archaeológiai Értesítő*-ben, hogy milyen különös nemzet lehet ez a szegedi! Eppen az ő szüntelen agitációi valóságos régészeti lázba hozták akkor az országot. Még Kevermesen is megindult a régészeti mozgólás, csak Szegeden nem mozzgatja a fülebotját senki.

Hiszen nem mondom, úgy-ahogy jóvátegyük ezt azóta, mert ha Rómer főtitkzelendő láthatná a szegedi muzeumot, bizonyosan kérne felesztendei szabadságot a jó Istentől, hogy minden cserepét, bronzot külön-külön megsimogathasson, — hanem a szilléri rézkincs lelőhelye ma sincs meg. Pedig ott érdemes volna tovább ásatni, abból esetleg európai régészeti szenzáció is lehetne csinálni, de hogy találjam én azt meg, amit már ötven évvel ezelőtt se találtak, mikor még friss volt a nyom? Szimatolództam ott sokszor, de hasztalan, mert a terület nagy, a régi halmokból sok elkopott, a földet is azóta csinálták, s abba is innét hordták a földet, egészen veszett úgynek látszott már ez.

S ehol, most Szemerédi Imre szegény kubikosember hozza a hirt, hogy ősokeket talált a Szilléren. Milyen furcsa ez. A határunkban esztendő óta iskolákat építenek, utakat csinálnak, egész városrészek keletkeznek, én lótok-futók egyik hivatalos helytől a másikhoz, aktázok, levelezek, méltóztas-